

MuZiKaLe

VeRHaLeN

**Hanna en Hamza
laten de hond uit**

Geschreven door Janneke Schotveld
Gecomponeerd door Jeroen Sleyfer

Hanna en Hamza zitten zich op Hanna's balkon te vervelen.

'Met de Lego?' vraagt Hanna.

'Nee,' zegt Hamza. 'Geen zin.'

Wat een ellende, vervelen is zo saai! Maar dan komt Loetje het balkon op lopen. Loetje is een grote zwarte kater.

'Hé, Loetje,' Hamza aait de kat over zijn kop.

'Ik wou dat Loetje een hond was, dan konden we hem uitlaten,' zegt Hanna.

'We kunnen doen alsof Loetje een hond is,' zegt Hamza.

Hanna springt op. 'En dan gaan we hem uitlaten in het park!'

'Maar hij heeft geen riem,' zegt Hamza.

Hanna denkt na. 'Dat moet wel, want honden mogen niet los in het park.'

'Wacht, ik heb een riem!' Hamza heeft een trui met een capuchon aan. Hij trekt het touwtje eruit en geeft het aan Hanna.

Hanna bindt het touwtje vast aan de vlooienband van Loetje. Nu is Loetje net een echte hond.

'Kom, Loetje,' zegt Hanna. 'We gaan naar het park, want je moet plassen.' Ze trekt een beetje aan de riem. Maar Loetje wil helemaal niet aan de riem. Hij slaat ernaar met zijn poot.

'Je kunt hem misschien beter naar het park dragen,' zegt Hamza. 'Want hij mag nog niet alleen oversteken, zoals wij.'

Dat vindt Hanna een goed idee, ze tilt Loetje op. Hij laat zich rustig meedragen, want dat is hij wel gewend.

'We gaan naar het park!' roept Hanna naar boven, waar haar moeder zit te werken.

'Oké, alleen oversteken bij de...'

'Stoplichten!' roepen Hanna en Hamza in koor.

Loetje wringelt een beetje als ze buiten zijn. Er zijn zoveel geluiden en geuren die hij niet kent!

Maar Hanna houdt hem stevig vast.

‘Hij moet heel nodig plassen denk ik,’ zegt Hamza.

Zo snel ze kunnen lopen ze naar de overkant.

Hanna zet Loetje op het pad. ‘Zo, ga maar wandelen. Brave hond.’

Eventjes lijkt Loetje een echte hond. Hij doet een paar stapjes en snuffelt aan een plant.

‘Hij denkt zelf ook dat hij een hond is,’ fluistert Hanna.

Hamza knikt. ‘Als je door je oogharen kijkt, is het ook precies een hond.’

Hanna doet wat Hamza zegt, en hij heeft gelijk! Ze hebben een kleine, zwarte hond. Trots loopt ze nog een stukje. Maar dan komen ze langs het terras. En bij dat ene tafeltje, waar een dame een kopje koffie drinkt en de krant leest, ligt een grote bruine hond onder tafel te slapen. Nee, hij slaapt niet echt, kijk maar, zijn neus beweegt. Hij doet één oog open en nog één.

Plotseling schiet Loetje ervandoor, pijlsnel.

Hanna kijkt verbaasd naar het slappe touwtje in haar hand.

‘Loebas, hier!’ roept de dame.

Maar Loebas stuift op, zijn riem sleept over de grond. Het tafeltje valt om, een koffiekopje vliegt door de lucht, steentjes schieten weg.

‘Loetje!’ roept Hanna.

‘Stop, Loebas, stooooop!’ roept de dame. Onhandig probeert ze tussen de tafeltjes door te lopen.

‘Help!’ roept Hanna.

‘Help!’ roept Hamza.

‘Loebas kom hierrrr!’ roept de dame.

Hanna moet bijna huilen, straks eet die hond Loetje op! Hij is veel groter dan Loetje en hij blaft zo hard.

Loetje rent verder door het parkje, met de hond achter zich aan en daarachter Hanna, Hamza en helemaal achteraan het baasje van de hond, die niet zo hard meer kan rennen. Loetje schiet tussen de voetballende jongeren door, langs struiken en holderdebolder over de hoed van de straatmuzikant, muntjes vliegen alle kanten op. De muzikant maakt van schrik een valse noot. ‘Hé!’

En dan zet Loetje koers naar de kastanjeboom, dat is slim! Maar Loetje is een beetje moe geworden, hij is het helemaal niet gewend om zo hard te rennen. Nog even en Loebas haalt hem in. ‘Waf, waf, waf!’ blaft hij blij. Ik heb je bijna te pakken, betekent dat.

‘Loetje, pas op!’ gilt Hanna.

‘Ik kan niet meer,’ puft Hamza.

‘HO!’ klinkt dan plots een zware stem. Meneer Beer stapt zijn kraampje uit en pakt Loebas zó bij zijn riem. Voor wespen is hij dan misschien bang, voor grote honden niet!

‘Stil jij!’ zegt meneer Beer streng tegen Loebas. Die is zo verbaasd dat hij ophoudt met blaffen en braaf gaat zitten.

Loetje roetsjt langs de stam van de kastanjeboom omhoog. Eindelijk veilig!

‘Is dit jullie hond?’ vraagt meneer Beer.

‘Nee,’ zegt Hamza. ‘Onze hond zit in de boom.’

‘Miauw,’ zegt Loetje zachtjes.

‘Een hond die kan miauwen, dat is bijzonder,’ zegt meneer Beer lachend.

‘We speelden dat hij een hond was,’ legt Hanna uit. ‘Maar toen kwam er een echte hond en die wilde hem opeten.’

‘Nee, hij wilde alleen maar spelen,’ zegt het baasje van Loebas, die eindelijk ook aan komt lopen. ‘Stoute hond, poezen willen niet met jou spelen, wanneer leer je dat nou eens?’

Sorry, kinderen, gelukkig is het goed afgelopen.’

Het baasje van de hond kijkt naar meneer Beer. ‘Dank u wel, dat was heel dapper van u.’

‘Ach,’ zegt meneer Beer bescheiden. ‘Ik ben niet zo gauw bang.’

De mevrouw loopt weg met Loebas en dan durft Loetje na een tijdje eindelijk uit de boom te komen. Snel pakt Hanna haar kat en drukt hem stevig tegen zich aan.

‘Zullen we bij jou thuis met de Lego?’ vraagt Hamza. Dat vindt Hanna een heel goed idee.

Ze bedanken meneer Beer en gaan dan gauw naar huis. Even later hebben ze een mooie stad van Lego gebouwd, en Loetje mag er middenin liggen slapen.